

УДК 338.48-1/6(477)

Софія Королюк

*студентка відділення інформаційних технологій,
маркетингу та туризму*

*Технічний коледж Тернопільського національного
технічного університету імені Івана Пулюя
м. Тернопіль*

ОСОБЛИВОСТІ ПРОБЛЕМИ ТУРИСТИЧНОГО ПОТЕНЦІАЛУ ПІВНІЧНО-ЗАХІДНОГО РЕГІОНУ УКРАЇНИ

У дослідженні буде проаналізовано незадіяні рекреаційні ресурси в туристичній індустрії північно-західного регіону України, а також шляхи розв'язання цієї проблеми на прикладі двох областей, Тернопільської та Рівненської.

На Тернопільщині осередком пляжного туризму може стати Дністровський каньйон поблизу міста Заліщики. Для цього він має історичні передумови формування цього виду туризму й унікальний клімат для цієї місцевості, подібний до середземноморського.

Формування пляжного виду туризму у Заліщиках досягло свого розвитку за часів Другої Польської Республіки. Ще до того, як місто стало польським, тобто за часів Габсбургів, у цих краях місто з околицями входило до трійки найвідоміших курортів Австрійської імперії, опонентами подільського містечка були італійські міста. Перспективу розвитку цього курортного містечка, однак, призупинила Перша світова війна [1, С. 125–133].

Лише у 30-х роках ХХ століття про Заліщики заговорили у світі як про «польську Рив'єру». Так званими тогочасними візитівками «теплого Поділля» було свято «Винобрання», «цвітіння абрикосів», що можна назвати аналогом сучасного «цвітіння сакур», в Ужгороді а також кінні перегони, на кшталт англійських, так званого «параду капелюшків». На березі Дністра було два пляжі, обладнані лежаками, роздягальнями, кортами, барами, танцювальними та спортивними майданчиками: «Сонячний» більший, і «Тінистий» менший та інтимніший, другий

за розміром нудистський пляж Польщі. Існувала розвинена готельна інфраструктура, представлена такими закладами розміщення, як «Гранд-готель», «Рив'єра», «Неаполь», «Варшава». Також у курортній місцевості вирощували апельсини, планували висадити пальми, що, правда, Друга світова війна зруйнувала все, що могло б нагадувати про фешенебельний курорт. Після закінчення війни вже радянська влада не мала на меті відновлювати буржуазний курорт [3, С. 78–81].

Сьогодні про славу «подільської Рив'єри» пам'ятають хіба що лише архіви. Шляхами розв'язання цієї проблеми є створення насипних піщаних пляжів, готелів і туристичних баз, популяризація наявних засобів розміщення, просування Заліщиків як туристичного бренда екстремального та пляжно-оздоровчого відпочинку, подієвого туризму на прикладі фестивального руху, зокрема, фестивалю «ЗаліщикиФест».

На Рівненщині базою для розвитку пляжного та лікувально-оздоровчого туризму є Біле озеро, відоме також як озеро «з живою водою», розташоване в селі Рудка у Володимирецькому районі.

Ще за часів Другої Польської Республіки до цього місця було проведено вузькоколійку для того, щоб доставляти воду з озера польським панянкам, зокрема, дружині Юзефа Пілсудського [4].

Така увага до водойми була зумовлена її складом, вона містить кальцій, магній, фосфор, сірководень, срібло і гліцерин. Власне останній компонент і робить Біле озеро незвичайним, завдяки великому вмісту гліцерину воду можна використовувати для косметичних і лікувальних цілей [2, С. 20–24].

Актуальним сьогодні залишається популяризація Білого озера як центру рекреації та пляжного відпочинку. Це можливо, однак, лише у разі проведення капітального ремонту дорожнього покриття, що веде до цього місця, і також залагодження питання щодо готельної інфраструктури, оскільки тут є два заклади розміщення в радіусі 20 км навколо озера реабілітаційно-оздоровчий комплекс «Біле озеро», матеріально-технічна база якого, що, правда, повністю застаріла, та приватна база відпочинку «Холодок» з дещо кращими умовами проживання та з відверто завищеними цінами, що зумовлено відсутністю здорової конкуренції. Існує також «стихийний» кемпінг, що не має жодної інфраструктури й елементарних зручностей. Шляхом розв'язання проблем є створення сучасних засобів розміщення та реконструкція

реабілітаційного-оздоровчого комплексу, створення облаштованого місця для кемпінгу.

Цей туристичний об'єкт має усі перспективи стати одним із найбільших природних СПА-курортів України з урахуванням згаданих проблем цієї місцевості.

Як Дністровський каньйон, так і Біле озеро, у майбутньому можуть здобути славу центрів пляжного та лікувально-оздоровчого туризму, стати альтернативою окупованому Криму для розвитку внутрішнього, а надалі і в'їзного туризму.

Список використаних джерел:

1. Верига В. Там, де Дністер круто в'ється : історичний нарис. В. Верига. – Львів : Каменяр, 1995. – С. 125–133.
2. Кадастр іхтіофауни Рівненської області. Гроховська Ю. Р., Воловик Г. П., Кононцев С. В. [і ін.] / Мошинського В. С., Гроховської Ю. Р. – Рівне : Дока-центр, 2012. – С. 20–24.
3. Сіреджук П. Першовитоки: нариси історії заселення Заліщанщини від найдавніших часів до наших днів. П. Сіреджук. – Київ, 1994. – С. 78–81.
4. Скибчик С. Біле озеро, Володимирецький район (Рівненщина) [Електронний ресурс] / С. Скибчик. – 2010. – Режим доступу: <http://h.ua/story/270037/>